

vil man nedsætte Forbruget, det er der ingen Tvivl om. Hvis man f. Eks. tænker sig Forbud mod Indførsel af Spirituosa, uden videre forbød al Spirituosas Indførsel her til Landet, hvad der saa maatte falde sammen med, at man ogsaa indskrænkede eller forbød Tilvirkning af Spiritus her i Landet og af alkoholstærkt Øl og lignende, er der ingen Tvivl om, at Befolkningen vilde tvinges ind paa Spar-sommelighed, hvorigennem Forbruget vilde blive nedsat. Men om den højtærede Finansminister vil gaa med til noget saadant, skulde jeg dog tvivle. Jeg antager, at det Beløb, der indkommer gennem Spiritusbeskatningen, lavt regnet er 60 Mill. Kr. om Aaret; at Finansministeren skulde ønske at undvære dette Beløb, tvivler jeg om. Jeg er ogsaa sikker paa, at hvis der blev stillet det direkte Spørgsmaal til Befolkningen, om man ønskede et Forbud mod en Vare for derigennem at nedsætte Forbruget, vilde Befolkningen svare nej. Men, som sagt, man kan jo altid afvente, hvad Regeringen kommer med, for derefter at tage sin Stilling dertil.

Der er nævnt et Spørgsmaal, hvorom jeg gerne vil sige et Par Ord til Slut — nemlig Spørgsmaalet om Diskontoforhøjelse —, idet Ytringer af Finansministeren, som jeg læste, lige inden dette Møde begyndte, i høj Grad har forundret mig. Den højtærede Finansminister siger, at han er bestemt mod en Diskontoforhøjelse, men at han ikke kan sikre, at Nationalbanken ikke beslutter en saadan. Naar der spørges, om han da ikke kan forhindre dette, svarer Finansministeren: Nej, det kan jeg ikke, for saaledes som Loven er, bliver Finansministeren hørt ved enhver Diskontoforandring — ikke alene ved enhver Diskontoforhøjelse — fra Nationalbankens Side, men videre gaar Finansministerens Myndighed ikke. Jeg tror, at den højtærede Minister ser ganske forkert paa Sagen. Under ganske almindelige Forhold her i Landet, hvor der ikke findes saadanne økonomiske Tilstande som de øjeblikkelige, er det klart, at Nationalbanken forandrer sin Diskonto, sætter den ned eller op med en halv Procent og meddeler dette til Finansministeren. Kan være, at dette giver Anledning til en Samtale mellem Nationalbanken og Finansministeren, men mere bliver der ikke ud af det, og det har ogsaa været det naturlige og rimelige, at deri blandede Finansministeren sig ikke. Men under Forhold som de nuværende, naar vi allerede har en saa høj Diskonto som 6 pCt.

— hvilket vil sige, at mange Borgere, der skal optage Laan, maa betale $7\frac{1}{2}$ — $7\frac{3}{4}$ pCt. deraf, og at Renten er saa høj, at den bringer baade Arbejdsløshed og andre Vanskeligheder for Erhvervene —, skulde Nationalbanken kunne forhøje sin Diskonto mod Finansministerens Villie! Nej, det tror jeg ikke paa. Finansministeren er øjensynlig en Mand, der ikke aner, hvor stærk han er. Der kan være stærke Folk, som ikke ved, hvor stærke de er, og der-ved kommer til at slaa, naar de vil klappe. Men saadan er Finansministeren ikke. Nej, Finansministeren er saaledes, at han ikke kender sin egen Styrke; han aner ikke, hvor mange Kræfter han har. Jeg vil sige til den højtærede Finansminister, at hvis han gaar over i Nationalbanken til en venskabelig Forhandling med den, vil han være som Dempsey var mod Firpo; jeg vil ellers ikke paa nogen Maade sammenligne ham med den berømte Bokser, men han vil være lige saa stærk. For det første kommer Finansministeren som Statsminister, som staaende i Spidsen for en Regering, der er den stærkeste Regering, vi har haft i alt Fald i de sidste 50 Aar; i de sidste 50 Aar har der ikke været nogen anden Regering, der har kunnet smigre sig med at have Flertal i begge Rigsdagens Ting. Det har vi ikke haft siden i Begyndelsen af 70erne; og knap nok da kunde Højreregeringen sige dette med Sandhed. Men nu har vi en Regering, som er saa overordentlig stærk, idet Finansministeren ikke alene raader over den personlige Vægt, som han kan sætte ind, sin Indsigt, Erfaring o. s. v., men ogsaa virker ved dette, at han er i Spidsen for den stærkeste Regering, vi har kendt her i Landet i et halvt Hundrede Aar. Desuden vil Finansministeren komme med den Støtte, som ligger i, at alle Rigsdagens Partier vil støtte ham paa dette Punkt; han har saa at sige hele Befolkningen bag sig. Og saa skulde Nationalbanken kunne gaa op derimod og sige: Vi vil ikke gaa ind paa, hvad Finansministeren ønsker. Jeg maa give det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs) Ret i, at saa uafhængig er Nationalbanken sandelig ikke af Regeringen, at ikke Finansministerens Mening skulde blive hørt og fulgt. Finansministeren udtalte i Folketinget, at han ikke vilde øve en Pression paa Banken. Ja, hvad vil det sige? I det Minut Finansministeren siger: Jeg ønsker ikke dette, det er min bestemte Overbevisning, at det er skadeligt for Landet, at Diskontoen sættes op; og National-